

**Postanowienie Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego
z dnia 20 marca 1997 r.
III ZP 15/97**

Sąd Najwyższy podejmuje uchwały mające na celu wyjaśnienie przepisów prawnych wyłącznie na wniosek organów określonych w art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 20 września 1984 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 1994 r., Nr 13, poz. 48 ze zm.), odmawia zatem podjęcia uchwały na wniosek Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego.

Przewodniczący Sędzia SN: Jan Wasilewski, Sędziowie SN: Teresa Flemming-Kulesza, Kazimierz Jaśkowski, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Andrzej Kijowski, Teresa Romer, Walerian Sanetra.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 marca 1997 r. wniosku Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego w G. skierowanego przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do rozpoznania przez skład siedmiu sędziów Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego o podjęcie uchwały zawierającej odpowiedź na następujące zagadnienia prawne:

- Czy i na jakiej podstawie istnieją możliwości przedłużenia kadencji SIP na czas dłuższy niż 4 lata,
- przez jaki okres po wygaśnięciu kadencji należy wypłacać zryczałtowane wynagrodzenie,
- czy przepisy art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1983 r. o społecznej inspekcji pracy dotyczące wyboru zakładowego społecznego inspektora pracy przez ogólne zebranie pracowników oznaczają wybory przez organ przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów ustawy o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego w trybie przewidzianym dla jego zwołania i ważności,
- czy przepisy art. 6 ust. 6 ustawy oznaczają współdziałanie wszystkich zakładowych organizacji związkowych?

p o s t a n o w i ł:

odmówić podjęcia uchwały.

Uzasadnienie

Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne w G. w piśmie z dnia 7 marca 1997 r., adresowanym do Sądu Najwyższego - "Kolegium Kompetencyjnego" wniosło o wyjaśnienie określonych przepisów ustawy o społecznej inspekcji pracy. Z wniosku tego wynika, że jego celem jest usunięcie wątpliwości co do zastosowania wskazanych przepisów do sytuacji powstałej na skutek poinformowania dwóch działających w Przedsiębiorstwie organizacji związkowych, iż do czasu wyboru nowego społecznego inspektora pracy funkcję tę pełni dotychczasowy inspektor.

Przedstawiony wniosek nie podlega rozpoznaniu przez Kolegium Kompetencyjne

przy Sądzie Najwyższym, które - zgodnie z art. 190 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego - właściwe jest wyłącznie do rozstrzygnięcia sporów o właściwość między organami administracji państwowej a sądami.

Wniosek ten nie podlega merytorycznemu rozpoznaniu także w trybie przewidzianym dla podejmowania przez Sąd Najwyższy uchwał mających na celu wyjaśnienie przepisów prawnych budzących wątpliwości w praktyce. Takie bowiem uchwały - na podstawie art. 16 ust. 2 w związku z art. 13 pkt 3 ustawy z dnia 20 września 1984 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz. U. z 1994 r., Nr 13, poz. 48 ze zm.) - Sąd Najwyższy może podejmować tylko na wniosek ustawowo do tego uprawnionych podmiotów: Pierwszego Prezesa i Prezesa Sądu Najwyższego, Ministra Sprawiedliwości, Rzecznika Praw Obywatelskich, a jeżeli chodzi o sprawy z zakresu prawa pracy również Ministra Pracy i Polityki Socjalnej. Ponadto na podstawie art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. Nr 55, poz. 234 ze zm.) prawo do występowania do Sądu Najwyższego z wnioskami o wyjaśnienie przepisów prawa pracy i ubezpieczeń społecznych budzących wątpliwości lub których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie przysługuje ogólnokrajowej organizacji międzyzwiązkowej i ogólnokrajowemu związkowi zawodowemu reprezentatywnemu dla pracowników większości zakładów pracy.

Przedstawienie wniosku o wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przepisów prawnych przez podmiot do tego nieuprawniony stanowi przeszkodę dla merytorycznego rozpoznania sprawy. W konsekwencji postanowiono w myśl art. 20 ust. 1 powołanej ustawy o Sądzie Najwyższym.

=====